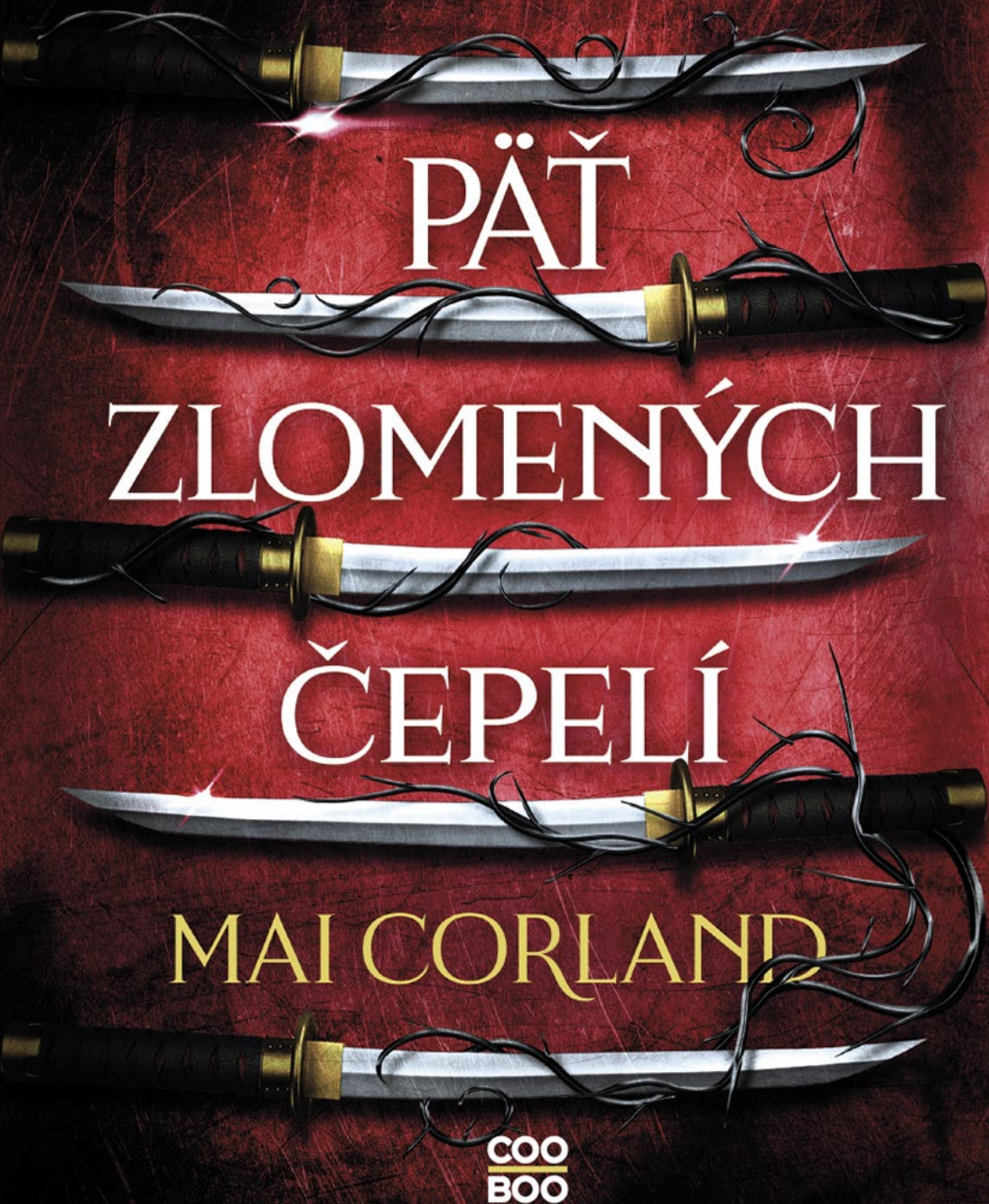

PÄŤ
ZLOMENÝCH
ČEPELÍ
MAI CORLAND

COO
BOO

Päť zlomených čepelí

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Mai Corland
Päť zlomených čepelí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PÄŤ
ZLOMENÝCH
ČEPELÍ

MAI CORLAND

Preložila Denisa Jahičová

COO
BOO

*Venujem svojmu mužovi z ocele,
ktorému patrí moje srdce a svieti mi na cestu.*

Päť zlomených čepelí je temné dobrodružné fantasy plné vražedných klamárov, morálnych dilem a tajomstiev, ktoré môžu zničiť celé kráľovstvo. Príbeh obsahuje prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov. Zobrazuje sa v ňom násilie, krv, smrť (vrátane smrti rodičov, detí, uväznených ľudí a zvierat), travičstvo, zneužívanie návykových látok, alkohol, sexuálne aktivity, zneužívanie zvierat, rodovo podmienené násilie, sexuálne služby, samovražedné myšlienky a nevoľníctvo. Opisuje sa v ňom znásilnenie či napadnutie a taktiež tu nájdete realistické zobrazenie genocídy. Čitatelia, ktorí môžu byť citliví na tieto prvky, berte, prosím, na vedomie toto varovanie a pripravte sa na hru o korunu...

PRVÁ KAPITOLA

ROYO

MESTO UMBRIA, YUSAN

Zlato za krv – týmito slovami som sa preslávil a nimi sa v živote riadim.

Obchodník pomaly počíta zlaté muny a ruky v rukaviciach sa mu zachvejú vždy, keď mu v dlani pristane ďalšia minca. Je o niečo vyšší ako ja, ale ja zas mám dvakrát širšie plecia.

„Ponáhľaj sa. Nemám na to celú noc,“ súrim ho.

Môj hlboký hlas ho vystraší a na zem s cvendžaním dopadnú dva bronzové muny. Nechá mince odkotúľať sa, ale zastaví sa, aby zvážil, či ich bude hľadať. Do desiatich pekiel. Toto zaberie dva životy.

Nakoniec mi vrazí peniaze do ruky, zaplatí za zlomený nos a nohu. Potom utečie preč, plášť s kožušinovou podšívkou za ním zaveje v nočnom vánku. Byť nájomným svalovcom nie je práve vznešené živobytie, ale vyššia vrstva nie je o nič lepšia.

Predieram sa medzi budovami pokrytými sadzami a prepočítavam si zlato. Nič nechýba. Peniaze vložím do mešca na mince a zastrčím si ho do vnútorného vrecka kabátca. Za mnou v tme uličky skučí moja posledná obeť. Ak bude pokračovať v tomto hluku, vtáky zvané hael ho do rána podobú. A ten bohatý kupecký hajzel za zabitie nezaplatil.

„Môžeš sa utíšiť?“ zvolám.

Kňučanie utíchne.

„Ďakujem,“ poviem. Čuší – umlčaný mojimi spôsobmi alebo svojou bolesťou.

Rozmýšľam, že sa vrátim a pomôžem mu. Vždy mi to napadne. Ale nič ma do toho nie je. Nezaujíma ma, čo sa deje po skončení mojej práce. Ani to, prečo chcel obchodník vôbec vyslať túto správu.

Tieto cesty nikam nevedú. A ja už musím niekde byť.

Dýchnem si na zopäté ruky. Poondiata zima. Na dláždených uliciach sa leskne srieň a odtoky už začali mrznúť. Stromy rastúce v tomto stiesnenom meste sú už dávno holé. Zima v Umbrii prichádza rýchlo. Ale to smrť prichádza vždy.

Asi by som si mal kúpiť teplé rukavice, no žalúdok sa mi stiahne už iba pri pomyslení, že by som sa mal rozlúčiť čo i len s jedným strieborným munom. Každá minca sa počíta a ja aj tak nepotrebujem nóbl veci.

Keď sa dostanem na Inch Street, rozostúpia sa predom mnou dva dobre oblečené páry. Všetci majú kožušinové rukávniky a drahé klobúky s perím. Ohromné. Zoširoka ma obídu a ponáhľajú sa preč, akoby som bol nákazlivý alebo čo. Myslím si, že ak ľudí nezastraší moja veľkosť, tak to urobí jazva, ktorá sa mi tiahne po celej tvári. Ľudia si odo mňa proste držia odstup.

A to je dobre.

Zapriem sa plecom do ťažkých drevených dvier krčmy U naliatego hrdloreza a so zastonaním ich otvorím. Bol som už na čistejších a krajších miestach s lepším jedlom, ale také podniky mi nesedia. V krčme je teplo, ale nie horúco, a hlučno, ale zároveň sa tu príliš nekričí – viac nepotrebujem. U naliatego hrdloreza je môj domov. Je to miesto, kde som pred desiatimi rokmi začal podnikať. Hneď po dovŕšení pätnástich rokov som si zriadil obchod v kúte – vtedy som mal o osemnásť kíľ svalov

menej a tvár mi nehyzdila jazva. Vedia, čo tu robím, ale keďže udržiavam krčmu v bezpečí, odvracajú zrak.

Sadnem si na svoju zvyčajnú stoličku na konci baru. Yuri ma zbadá a naleje mi pivo. Môže mať štyridsať, ale aj šesťdesiat. Vzhľadom na jeho plešatú hlavu ťažko povedať. Nie je však výrečný a to sa mi páči.

Posunie pivo po opotrebovanom dreve. Pohár je takmer čistý. „Nieкто ťa hľadal.“

Zdvihnem obočie a preglgnem pivo. Vždy ma nieкто hľadá – aby sa so mnou pobil, ublížil mi či ma zabil. To nie je žiadna novinka. „Prečo by ma to malo zaujímať?“

Yuri si prehodí utierku cez plece a nakloní sa dopredu. „Bolo to dievča.“

Prestanem piť. Srdce sa mi rozbúcha a vzápätí mi vyskočí až do hrdla. Silou vôle ho prinútim vrátiť sa na miesto a predstieram ľahostajnosť. „Ako vyzerala?“

„Pekná,“ odvetí Yuri. Nie je to práve najužitočnejší opis. Zovriem ruku v päsť a zagánim naňho. Oči sa mu rozšíria a pretrie si nos, ktorý mu pred chvíľou nieкто zlomil. Potom rýchlo vykokce: „Vysoká asi ako ja, veľké hnedé oči, trochu krátke čierne vlasy. Približne v tvojom veku – niečo po dvadsiatke. Červený zamatový plášť.“

Prehltnem, vstrebávajúc jeho slová. Vyše dvadsaťročné vysoké dievča, ktoré sa na mňa pýta – nezvyčajné. A myslím si, že slovo „pekná“ tiež zaváži – nepamätám si, kedy ma naposledy hľadalo pekné dievča. Možno chce dať lekcii starému priateľovi alebo sa pomstiť inému dievčaťu. Ja však dievčatám neubližujem.

„Je ubytovaná v hostinci Čierna čižma,“ dodá Yuri.

Najkrajší podnik azda v celej Umbrii. Takže má peniaze a nie je odtiaľto, a predsa odkiaľsi vedela, kde ma hľadať. Toto zaváňa problémami.

„Nemám záujem,“ zamrmlam.

Yuri pokrčí plecami. „Ako chceš.“

Odšuchce sa ďalej, aby obslúžil iného zákazníka pri bare. Na stoličku štyri kroky odo mňa si sadne chlapík, ktorý vyzerá na svoj vek pristaro. Očný kontakt nadviaže iba s Yurim, takže aj on je tu sám. Niekedy sa človek cíti menej osamelý, keď utápa svoj smútok v spoločnom sude piva. Keď sa zamieša do krčmového davu. Aj keď nikomu nepovie ani slovo. Väčšinu večerov som to ja.

Ale dnes večer nemôžem zmiznúť. V hĺbke duše viem, že toto bude jeden z tých prípadov, keď nedokážem zabudnúť, nech už toho vypijem koľkokoľvek. Tak načo si spôsobovať bolesť hlavy, ktorá mi zajtra udrie za očami?

Dopijem pivo, v pohári nechám iba usadeninu. Odtlačím sa od baru, nohy stoličky zaškrípu na lepkavej podlahe. „Odchádzam.“

Yuri nadvihne huňaté obočie. Akoby sa mu na tvári zračilo to, čo mu chýba v hlave. „Už?“

Právom je prekvapený. Zvyčajne sa zdržím na pár pív, sadnem si do svojho kúta a čakám na ďalšiu prácu. Problémy si ma vždy nejakým spôsobom nájdu. Zvyčajne je to rýchle, ale niekedy to trvá aj štyri pivá. Dnes večer je to len jedno.

„Bolí ma hlava.“ Poklopkám si po spánku, akoby nevedel, kde mám hlavu. Ale je to lož. A podľa jeho očí, ktoré má ako trnky a behajú mu zo strany na stranu, tomu Yuri ani na sekundu neverí.

No prikývne. „Dobrá noc, Royo.“

Urobím krok na odchod a stane sa niečo nezvyčajné. Zasiahne ma zvláštny pocit, akoby mi srdce vynechalo úder. Prisahám, že som kútikom oka zazrel červenú machuľu. Silno zažmurkám, obzriem sa a vzápätí sa zahľadím do barového zrkadla. Nič. Len moja zjazvená tvár a nakrátko ostrihané vlasy. Na dohľad nič

červené. Potrasím hlavou. Dnes večer som naozaj mimo. Najlepšie bude, keď hneď odídem.

S námahou vyjdem z krčmy U naliateho hrdloreza späť na mrazivú ulicu. Čoskoro si budem musieť opraviť šnúrky na čižmách, pravdepodobne znova zaplátať kožu – ešte nie sú na zahodenie.

Prisahám, že kým som bol vnútri, ochladilo sa. Dych sa mi zráža pred tvárou. Pri chôdzi si opäť dýcham na ruky, aby som si ich zohrial.

O päť blokov ďalej v nesprávnom smere míňam hostinec Čierna čižma. Nemôžem si pomôcť, spomalím a pozriem sa na lampy svietiace v oknách. Uvažujem... Potom však pokrútim hlavou.

Čo to robím? Čo vôbec hľadám?

Kráčam dvakrát rýchlejšie, aby som sa čo najskôr dostal preč. Je to príliš podozrivé. Príliš čudné. Moje inštinkty sú vždy správne a jazvy, ktoré si nesiem, mi pripomínajú chvíle, keď som svoju intuíciu ignoroval. Naposledy ma to stálo všetko. Rovnakú chybu už neurobím.

Dostať sa do svojej chatrče na lacnom konci mesta mi trvá asi pätnásť minút chôdze po Avalon Road. Ako opúšťam obchodnú štvrť, budovy sú čoraz zanedbanejšie a menšie. Umbria upadá, odkedy sa kráľ Joon dostal k moci, keď som bol ešte dieťa. S celou krajinou to ide dolu vodou.

Cesta sa stáča a po lavici mám riekú. Človek by si myslel, že byť pri vode je príjemné, ale nie v Umbrii. Jediná voda, ktorú tu máme, je špinavá rieka Sol. Ľudia do nej vyprázdňujú nočníky a vyhadzujú odpadky. A je ešte chladnejšia ako vzduch, mrazí vás do špiku kostí, keď ste dosť blízko, aby ste počuli, ako vlny olizujú špinavý breh.

Snažím sa všímať si svoje kroky, okolie. V Umbrii človeku hrozí príliš veľa nebezpečenstiev – či už od gangov, ľudí ako ja,

alebo od haelov – na to, aby sa tu potuloval ako námesačný. No momentálne nie som vo forme. Som rozptýlený.

Obviňujem Yuriho. Je majiteľ krčmy, nie posol. Mohol si nechať všetky poznámky pre seba.

No v skutočnosti sa na Yuriho nehnevám. Pravdou je, že myslím na ňu. Keď Yuri povedal, že je to dievča, vzdula sa vo mne nádej. A nádej je zubatý nôž. Nádej skladá sny z rozbitého skla len preto, aby vzápätí prišla realita a znova ich rozbila. Nádej je najkrutejší trest zo všetkých. Pretože bez nádeje si uvedomujem: Nie je to ona, ty hlupák. Nemôže to byť ona. Nikdy to nemôže byť ona.

Lebo som ju zabil.

DRUHÁ KAPITOLA

EUYN

MESTO OUTTON, FALLOW

Ktosi ma prenasleduje.

Potichu sa smejem do brady nad týmto krutým zvratom osudu, keď sa zľahka prepletám cez outtonské trhovisko. Kedysi som bol cenený lovec – podľa kráľa najlepší v Yusane. A teraz som vo Fallowe, navyše v nebezpečnej oblasti, a som korisť.

Vrhnem sa nabok, využívam trámy na krytie v snahe znemožniť komukoľvek čistý výhľad. Posledné tri roky som sa snažil vyhnúť tomu, aby niekto za moju hlavu získal odmenu dvadsaťtisíc zlatých munov. Aspoňže mi pomáha táto preľudnená štvrť zvaná trhovisko.

Outtonské trhovisko vyzerá, akoby ho niekto narýchlo poskladal za noc z dreva a akejkolvek látky, čo sa podarilo zachrániť z lode, a potom sa na druhý deň ráno rozhodol, že ho tak nechá sto rokov. Zaujímalo by ma, či sú trhy v Yusane také isté – špinavé a nedbalé. Nikdy som na žiadny nevstročil, pretože sme vždy mali sluhov, ktorí nám nakupovali. Vlastne robili všetko, čo sme si želali. Ale to už nie je môj život. Je to len život, na ktorý nemôžem zabudnúť.

Prejdem okolo stánku s opracovanými kožami, ktoré predáva drsne vyzerajúci chlapík stojaci za pultom. Kývne mi a ja mu

pozdrav opätujem. Už som ho videl, ale neviem, ako sa volá. Nepýtal som sa ho na meno, aby sa nepýtal na moje.

Keď je jasné, že dnes si nič nekúpim, odignoruje ma a pokračuje v prehľadávaní davu. Bojí sa zlodějov, v ruke má čepeľ. Bez kráľa sa vo Fallowe spravodlivosť a testy vymierajú individuálne.

Pocit, že ma niekto sleduje, mi naháňa zimomriavky. Hodím rýchly pohľad ponad ľavé plece, aby som zistil, či na mňa niekto nečíha. Nič.

Pokračujem okolo hlučných kurčiat a voňavého korenia. Aróma klinčekov a kardamómu je ohromujúca, keď prechádzam čižmami po prašnej zemi. Predstieram, že uvažujem o sušených datliach, keď sa obzriem ponad pravé plece. Stále nič. Nič okrem obyčajnej scény. Sú tu samé unavené ženy v hrubých tkaných šatách, nesúce si na hlavách tovar, a bradatí muži, ktorí hľadajú tovar alebo sa chcú poriadne pobiť. Deti tu takmer nevidno a tie, čo som zazrel, sú špinaví malí vreckári.

Dnes sa však o peňaženku nebojím. Bojím sa o svoj krk.

Srdce mi búši v hrudi a ústa mám vyprahnuté ako zem okolo mňa. Nie je to však slnkom. Je to tým, že som terčom, vonku za bieleho dňa, ako je tento. Chcem splynúť so sedliackym ľudom, no tento trik ešte neovládám. Kráčam s kapucňou zakrývajúcou mi čierne vlasy a prašný piesok sa mi usádza na tunike a nohaviciach rovnako ako ostatným, ale je na mne čosi nie celkom bežné.

Keď prechádzam okolo dvoch žien, vyvalia na mňa oči. Otočím sa s úmyslom zistiť, či sú pre mňa hrozbou, vzápätí prejdem pohľadom po strechách budov z pálenej hliny, ale zistím, že na mňa iba pozerali. Pretože moje črty, moje spôsoby sú príliš vyberané, hlavu držím príliš vysoko. Tri roky uväznený vo Fallowe a stále nechodím zhrbený ako ostatní. Moje plec

sa odmietajú spustiť pod ťarchou bremena. Keď sa to snažím predstierať, pekná krčmárka na mňa vždy pozrie prižmúrenými očami a spýta sa, či som mal „priveľa pohárikov“ – tak sa tu hovorí o opilcoch.

Mal som zostať v hostinci až do súmraku, vtedy sa dokážem lepšie zamiešať do davu. Som tam v bezpečí – v takom bezpečí, v akom len môžem byť. Skontroloval som každý kút, naplánoval som si každú únikovú cestu. V závesoch mám schovaný povrazový rebrík pre prípad, že by som potreboval rýchlo ujsť z izby na druhom poschodí. Na vyššom poschodí je teplejšie, navyše oknom na prízemí by mi mohol niekto vojsť do izby, kým budem spať. Niežeby som toho veľa naspal. Moje krvou podliate oči sú toho dôkazom. Keď už odpadnem, tak s otrávenou dýkou pod vankúšom a kušou ukrytou pod posteľou. V kúpeľni mám meč. Nad dverami a oknami čakajú nabité pasce. Neodchádzam, najmä cez deň, ak sa tomu môžem vyhnúť. Ale dnes ráno som nemohol ignorovať červenú obálku pri mojich dverách.

Princ Euyn Hali Baejkin

Stretneme sa v stajniach, keď zvon odbije jednu

Mám ponuku

Princ Euyn. Princ. Euyn.

Oči mi uviazli na tých slovách a žalúdok sa mi prevrátil, čo mi pokazilo chuť po skromných raňajkách, pozostávajúcich zo studenej klobásy a starých sušienok. Nieкто vie, kto som. Nikto by to však nemal vedieť, pretože princ Euyn pred tromi rokmi zomrel na následky odhalenia. Keď sa vás mocní ľudia pokúšajú zabiť, najlepšie je nechať ich myslieť si, že sa im to podarilo. Teraz sa volám Donal.

Obálku pokrčím vo vrecku. Našli ma. Ale kto?

Za posledných šesť odbití zvona mi viackrát napadlo, že by mohlo ísť o prepadnutie. Znovu prehľadávam dav v snahe nájsť v čiernom odetých kráľovských zabijakov. Možno to mal byť darček od môjho drahého staršieho brata, ktorý sa konečne pokúsi ukončiť túto nevyjasnenú situáciu. Pokúsi sa zabiť ma ako muž. Problém však je, že ja chcem žiť – alebo aspoň odmietam zomrieť. Navyše kráľ Joon by priamo nenariadil moju popravu – minule to neurobil, namiesto toho sa spoľahol na to, že ma zabijú živly.

Tak čo je toto?

Kto to poslal? Som paranoidný, ale logicky viem, že obálka nie je od palácových vrahov – tí neposielajú navštívenky. S radosťou vám podrežú hrdlo skôr, ako stihnete zakričať.

Šialenstvo. Je šialenstvo prijať toto pozvanie. Telo ma bolí, ako vzdorujem nutkaniu otočiť sa. Vrátiť sa späť. Ale existuje len jeden smer, ktorým môžem ísť, ak chcem získať odpovede: vpred.

Topánkami rozvírim prach, keď opúšťam rozľahlé trhovisko. Prach sa tu dostane úplne všade. Nemá zmysel snažiť sa udržiavať poriadok. Čo by som dal za voňavé kúpele paláca Qali, za bezchybné chladné mramorové chodby, ba dokonca za tieň stromov v kráľovskej záhrade, kde sluhovia v lete rozprašujú chladivú hmlu a ovievajú vás obrovskými perami. Mne však zostalo slnko, suché hady a púštne supy krúžiace nad hlavou.

Hľadám stopy, hoci trhoviskom prechádza príliš veľa ľudí, aby mi to bolo na úžitok. Avšak keďže naše vojenské čížmy zanechávajú zreteľné odlačky, tak či onak prehľadávam cestu.

Horúčava je ťaživá, ako prechádzam k stajniam, a keď sa ešte raz obzriem, napravím si kapucňu. Nič. Nič okrem hmlistého vzduchu a obyčajných ľudí, ktorí nakupujú. Nič však nezna-

mená, že ste v bezpečí – znamená to len, že ste si ešte nevšimli nebezpečenstvo. V Yusane som lovil všetky tvory a iba málokto ma videl prichádzať.

Som už takmer v stajniach, keď to zbadám: ďalšia červená obálka. A potom si všimnem ruku, ktorá ju drží. A viem, že je pre mňa neskoro.

TRETIA KAPITOLA

SORA

MESTO GAIN, YUSAN

Lúka je v tomto ročnom období nádherná. Prechádzam svojou jemnou, drahokamami zdobenou rukou po vysokej tráve. Zelená tráva je krásna a mäkká, ale zároveň tvrdá a ostrá. Ako ja.

Nie som si celkom istá, ako sa začali lekcie hľadania potravy. Alebo aspoň ako sa z nich stala pravidelná udalosť. No každý týždeň stretávam na lúke za veľkými mestskými hradbami päť žobráckych detí. Medzi týmto miestom a hranicou stromov sa nachádza prekvapujúce množstvo divokých jedlých rastlín a sladkých bobúľ. V horúcich dňoch beriem deti pod stromy, aby som ich čosi naučila o jedlých koreňoch, ale ďalej sa neodvážim ísť. Nemôžem.

„Sora, a čo toto?“ opýta sa Gli. V ruke drží strakatú hubu. Jej malá tvárička s rážštepom pery na mňa hľadí s nádejou. Husté kučery má sčesané dozadu, ako najlepšie sa jej dalo.

Gli má deväť rokov – rovnako ako ja, keď ma uniesli. Nuž, nie uniesli, ale... predali.

Moji rodičia dostali za svoju najstaršiu dcéru peknú sumu. Moji bývalí rodičia. Rovnako ako tieto deti som sirota. Ale na rozdiel od nich nie som slobodná.

Pozriem na obzor. Niekedy premýšľam o tom, že opäť prejdem za hranicu stromov, tentoraz pripravená na les Xingchi. Mohla by som utiecť z Gainu a nikdy sa nevrátiť. Možno by som sa dostala až na sever do bezpečia Khitanu. Ale potom si spomeniem na zábezpeku, ktorú majú. Dôvod, prečo nemôžem odísť.

„Sora?“ zháči sa Gli.

Stále na mňa hľadí veľkými hnedými očami a čaká na odpoveď. Odožením myšlienky a vrátim sa do prítomnosti.

„Nie, nie, zlatko,“ pokrútim hlavou. Dlhé čierne vlasy si zastrčím za ucho, keď sa nakloním dopredu, aby som sa pozrela na jej hríb. „Vidiš tie škvrny? Spomínaš si, čo znamenajú?“

Dám jej chvíľu, aby si vybavila lekciu z minulého týždňa.

Gli sa zamračí a brada jej klesne na hrud'. „Jed.“

„Presne tak,“ prisvedčím.

Pohládzam ju po líci a nadvihnem jej tvár. Má tmavšiu pleť ako ja, bledá severanka, a slzy na krajíčku. Život jej neodpustil, keď sa dopustila chyby. Ale ja môžem.

„Spomenula si si, hoc si predtým zabudla, a to je rovnako cenné ako vedieť to hneď na prvýkrát,“ poviem. „Možno aj viac, pretože teraz na to už nikdy nezabudneš.“ Odmlčím sa a z ruky jej vezmem hubu. „Jedovatým sa vyhybame.“

Usmeje sa, hoci sa pomýlila, a ja jej úsmev opätujem. A potom ma Tao, ktorý má päť rokov a zdá sa, že nikdy nehľadá potravu, skôr ma celý čas drží za ruku, odtiahne za motýľom. Dovolím mu to a nadvihnem si lem pestrofarebných šiat. Detstvo je krátke a pôžitky sú pre chudobných v Ysane vzácne. Ešte vzácnejšie pre vrahov, ako som ja.

Na lúke však svieti slnko, je mierne popoludnie, deti sa chichocú a motýle sa vznášajú v jemnom vánku. Vzduch vonia

zemou, poľnými kvetmi a náznakom Západného mora. Slnčné lúče čoskoro vystriedajú silné dažde monzúnového obdobia. Preto sa snažím vychutnávať si slnečné dni. Aby som si ich zapamätala.

Snažím sa vidieť, že v tejto ríši stále existuje dobro. Že som jedna z tých šťastných. Prežila som. Prežili sme.

Len čo s deťmi skončíme s hľadaním potravy, zbadám na okraji lúky postavu. Po chrbte mi prebehne mráz a vystriem plecيا. Toho čierneho žrebca a profil by som spoznala kdekoľvek. Gróf. Mocní bohovia, ako ho nenávidím. Už viac než tisíckrát som si priała jeho smrť. Ale, bohužiaľ, bohovia si želania dievčat ako ja nectia.

Predpokladám, že ho považujú za príťažlivého, ale peniaze a postavenie zlepšujú mienku ľudí o mocných mužoch. Je o dvadsaťpäť rokov starší než ja a srdce má čierne ako uhoľ. Vidím ho takého, aký je.

„Dobre, deti. Uvidíme sa budúci týždeň v rovnakom čase?“ opýtam sa.

„Áno, slečna Sora,“ odvetia jednohlasne.

„Dohodnuté.“ Usmievam sa, ale prsty mám ľadové, keď potľapkám Gli po pleci. „Teraz by ste sa mali vrátiť.“

Ak má gróf zlú náladu, môže chytiť jedno z detí a podrezať mu hrdlo. Viem, že ho za to nečaká nijaký trest. A viem to preto, lebo som ho to pred rokmi videla urobiť. Chcem od neho deti čo najrýchlejšie dostať preč. No týchto drobcov vychovala ulica. Všimnú si, že vzduch je zrazu presýtený nebezpečenstvom, a v priebehu niekoľkých sekúnd zmiznú.

Keď vykročím k žrebci, naďalej sa usmievam na prázdne pole. Je to bojový kôň, ktorý by ma rozdupal, len čo by na mňa pozrel. Rovnako ako jeho jazdec. Môj úsmev zmizne, keď sa priblížim.

Grófove hnedé oči si ma prezerajú, ako sa prezerá ponuka v cukrárni. Akoby premýšľal, kde ma najbližšie skonzumuje. Nie je to však túžba – je to vlastníctvo. Pretože som jeho majetok, a to telom aj dušou.

Takmer nebadateľne skloním hlavu. „Môj pane.“

„Svedčí ti to, Sora.“ Usmieva sa a znova si prezerá moje telo pre prípad, že by som to náhodou prvý raz prehliadla. „Hoci prečo sa obťažuješ tráviť čas s tými špinavými sopliakmi, to nikdy nepochopím.“

Zagánim naňho. Nepoložil mi otázku, takže nemusím odpovedať. A ja tu nie som na to, aby sme sa rozprávali.

Gróf si povzdychne, natiahne ruku v rukavici a podá mi navštívenku. Je na nej načmárané meno. Takýmto spôsobom dostanem novú úlohu. Je to ďalšia osoba, ktorú treba zabiť. Ďalšia duša, ktorú treba ukradnúť.

A ja nemám na výber.

Vraždenie je spôsob, ako sa jeho milosti odvdáčim za všetky zlaté muny, ktoré dal mojim bývalým rodičom. Peniaze vynaložené na moje vzdelanie a výcvik – výcvik, o ktorý som nikdy nežiadala a ktorý na mne zanechal nespočetné jazvy, väčšinou neviditeľné. Každé zabitie sa ráta do mojej kúpnej ceny a vysokých úrokov, ktoré začali rásť pred dvanástimi rokmi, keď ma predali.

Tento dlh však musím splatiť, inak moja malá sestra Daysum zažije nevýslovné utrpenie. A ona je jediná rodina, ktorá mi zostala. Je jeho „chránenkyňou“, čo je láskavejšie slovo pre väzňa. Keď ma kúpil, vzal si ju ako zábezpeku.

„Kedy?“ spýtam sa.

„Dnes večer, Sora,“ odvetí gróf. Jeho opálená tvár náhle naberie chladný výraz – jeho skutočný výraz, ktorý vyobrazuje grófovú neskrývanú krutosť. „Jeho telo by malo do úsvitu vy-

chladnúť. Ak sa tak stane, zajtra sa môžeš na hodinu stretnúť so svojou sestrou.“

Odíde a nechá ma stáť na lúke samu. Hrozba je jasná: zlyhaj a Daysum už nikdy neuvidíš.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

ROYO

MESTO UMBRIA, YUSAN

Kým sa dostanem k dverám, už si necítim poondiate prsty. Ostatní muži – hlúpi, dôverčiví muži – chodia s rukami vo vreckách, ale ja si nemôžem dovoliť byť hlúpy. Nemôžem si dovoliť márneť čas snahou uvoľniť si ruky ani vyfasovať úder, ktorému by som sa nestihol vyhnúť, len aby som si udržal ruky v teple.

No predsa sa dostanem domov. Tak nazývam prievanistú chatrč dosť blízko pri rieke Sol, aby som ju cítil, ale nájomné je jeden zlatý mun za dva mesiace, takže zostávam.

Obzerám si okolie zvonku, či nenájdem stopy po vlamaní. Okná sú zapečatené. Vyblednuté obklady sú tam, kde majú byť. Spokojne odomknem tri západky na dverách, pretlačím sa dovnútra a zapálím olejové lampy.

V chatrči je takmer taká zima ako vonku. Nenechávam zapnutú pec, ak sa chystám byť dlhšie vonku – sú to zbytočne vyhodené peniaze. Ale tak trochu si želám, aby som to dnes večer urobil. Potrebujem pohodlie rozhorúčeného ohňa.

Rozdúchavam uhlíky a zohrievam si ruky nad tlejúcimi kúskami dreva. Trvá to niekoľko minút, ale napokon sa mi podarí dostatočne zohriať, aby som mohol začať svoju rutinu.

Nie je tu toho veľa – stôl a dve stoličky, veľké kreslo pri peci, posteľ a kúpeľňa. Vstanem z kresla, uistím sa, že sú okenné závesy úplne zatiahnuté, a odsuniem posteľ. Potom vypáčim podlahovú dosku. Pod ňou je skrýša, ktorú som vyhrabal. A v nej je môj najcennejší majetok – vrecia so zlatými munmi.

Vytiahnem svoj mešec s mincami. Pätnásť zlatých mincí. Päť za dnešnú prácu. Šesť za včerajšiu zákazku, ktorá mi bola zaplatená dnes ráno. Štyri zo stávky, ktorú som vyhral v hazardnej štvrti.

Pätnásť zlatých. To je v Umbrii veľmi dobrý mesačný plat, ale potrebujem viac. Vždy potrebujem viac.

Pozriem na vrecia v skrýši. V každom je päťtisíc zlatých munov. Je ich desať. Trvalo desať rokov, kým som nahonobil toto bohatstvo. Desať rokov vyhrážok, hazardných hier, zlomených kostí, nešťastí, pri ktorých som takmer zomrel, a krvi. Toľko krvi. Ale takmer to stojí za to, keď vidím, ako sa zlato tlačí v malom priestore. Naplňa ma teplo. Hrdosť. Bezpečie. Veci, ktoré sa dajú kúpiť za peniaze. Náhle si spomeniem, že je to sotva polovica toho, čo potrebujem.

Opatrne zdvihnem najmenšie vrečko. Pripočítam dnešnú mzdu a spočítam novú sumu – dvestopäť zlatých munov. Kolíšem mešec ako dieťa v nádeji, že vyrastie a bude tučný a veľký ako jeho súrodenci, a potom ho láskyplne uloží vedľa jeho bratov.

Nočné počítanie je hotové, zatvorím skrýšu, umyjem sa a pripravím na spánok. Keď je izba opäť v poriadku, vezmem si prázdny mešec na mince. Zajtra budem musieť vymyslieť spôsob, ako ho opäť naplniť. Viac kriku, viac krvi, viac stávok. Čokoľvek, čo mi prinesie zlato.

Až keď hodím mešec na mince do kabátca, nahmatám navštívenku. Vytiahnem ju z vnútorného vrečka. Je biela so zlatým lemovaním a ozdobným rukopisom.

Roya
Hostinec Čierna čižma, dnes večer
Mám pre Vás prácu

Znovu a znovu obraciam kartičku v rukách. Odkiaľ sa tu vzala? Kedy? Rozhliadnem sa okolo seba, aj keď viem, že som sám. Napriek tomu skontrolujem okolie, pretože sa mi to zdá nemožné – mňa predsa nikto nedokáže zaskočiť. No tentoraz sa to akosi niekomu podarilo.

Znova a znova prehľadávam svoju chatrč, kým sa nepresvedčím, že tu nik iný nie je. V ruke pre každý prípad stále držím svoju obľúbenú čepeľ. Urobím ešte jedno kolo a v kúpeľňovom zrkadle zachytím svoj divoký pohľad. Mám žltohnedé oči, ale práve teraz vyzerajú čierne. Čierne ako moje krátke vlasy.

Musím sa upokojiť a premyslieť si to. Dvere sú zamknuté a nič nevyzeralo inak než zvyčajne. Navštívenka sa neobjavila, keď som počítal zlato. Muselo sa to stať, keď som bol vonku – na ceste domov alebo v krčme. A potom si spomeniem na tú červenú machuľu v krčme U naliateho hrdloreza, na ten čudný pocit. Nezdalo sa mi to. Nieкто ma okradol.

Nie, neokradol. Zlato nechal vo vrecku. Namiesto toho mi doň podstrčil túto kartičku.

A viem len o jednej osobe, ktorá býva v hostinci Čierna čižma – o dievčati, ktoré ma hľadalo. Domnieval by som sa, že je to náhoda, ale na náhody je potrebné šťastie a to v Umbrii nie je. Aspoň nie pre mňa.

Je to zlé. Doriti, celé je to zlé.

Chodím hore-dolu po svojom malom domove a v dlani drviem kartičku. Holé steny mi pripadajú príliš malé a namiesto toho, aby som mrzol, je mi zrazu horúco. Tvár mám červenú,

krk sa mi potí. Ťažkými nohami dupocem po opotrebovanej drevenej podlahe.

Ako?

Nikto sa nedostane tak blízko, aby ma okradol. Vždy som v strehu. Neustále... odkedy mi rozrezali tvár na polovicu. Tak ako to, že mi niekto nechal túto navštívenku bez môjho vedomia? A kto to urobil? Ak je za tým to dievča, o ktorom mi hovoril Yuri, mám ešte viac otázok.

Na tom však nezáleží. Mal by som to nechať tak. Mal by som tú kartičku rovno hodiť do ohňa. Moje vnútro kričí, že ten kus papiera nepredstavuje nič iné ako problém.

Ale potrebujem vedieť, ako to dotyčný urobil. Pretože pri svojich takmer stoosemdesiatich centimetroch a čosi vyše sto kilogramoch tvrdej svaloviny som už roky nebol zraniteľný. Ak mi niekto dokázal strčiť navštívenku do vnútorného vrecka, mohol by do mňa vsunúť nôž. Musím vedieť, ako to dokázal. A čo je najdôležitejšie: potrebujem vedieť prečo.

Oblečiem si kabátec a vyrazím do noci.

PIATA KAPITOLA

SORA

MESTO USE, YUSAN

Pri pohľade späť si myslím, že ma zradila moja tvár. Skúmam ju v pozlátenom zrkadle na toalete. Rovný nos, srdcovitá tvár, bezchybná pleť a fialové oči. Gróf hľadal v celej ríši dokonalosť, mladé dievčatá, z ktorých vyrastú nádherné ženy. Nemal záujem o zjazvené ako Gli alebo chorľavé ako Daysum. Chorľavé by výcvik neprežili. Aj ja som ho sotva zvládla.

Uistím sa, že krvavý rúž mám dokonale nanesený, a okraj pier si utriem hodvábnym obrúskom. Samozrejme, v tejto vile je všetko saténové a pozlátené. Miesto vonia čistotou, ako klinčeky a santalové drevo. Šľachtická vrstva má vždy vyberané súkromné kúpele, zatiaľ čo obyčajný ľud je odkázaný na špinavé verejné kúpele a rieku. Ale nie tu. Nie pre nich. A sme to my proti nim. Oni majú slobodu. My nie.

Keď pociťujem odpor k svojim obetiam, je to ľahšie.

Nie, klamem sama seba. Opäť.

Zovriem mramorový pult. Nič to neuľahčuje. Ale je to buď tento muž, alebo Daysum. A keď si spomeniem na tento jednoduchý fakt, nemám na výber a nemôžem sa zľutovať. Musím to dotiahnuť do konca.

Napravím si trblietavý závoj na rovných vlasoch. Je hlúpe mať závoj kvôli cudnosti, keď sú moje večerné šaty takmer priehľadné, ale snažím sa nemyslieť na svoj odev ani na nič iné. Mala by som myslieť a cítiť ako čepeľ. Oceľ ukovaná na jediný účel – ukončiť ľudské životy. Tak ma to učili. A to je jediný spôsob, ako prežiť noci ako táto.

Ruky sa mi trasú, keď si cez plece preťahujem okraj závoja. Zvláštne. Ruky sa mi prestali triasť už pred rokmi, keď som za sebou mala niekoľko prvých vrážd. Vystriem pred seba prsty. Chvejú sa tak veľmi, že sa mi rozmazávajú prstene. Šperky, samozrejme, patria grófovi, ale on chce, aby som ich nosila na znak jeho štedrosti. Obaja vieme, že by ich z môjho mŕtveho tela strhol skôr, ako by vychladlo, ale šperky mi dodávajú vzhľad kurtizány, ktorou mám byť.

S výdychom zatvorím oči. Keď ich znova otvorím, ruky sa mi prestanú triasť a som pripravená urobiť, čo treba.

Odomknem dvere.

Keď vychádzam z kúpeľne, už na mňa čaká, sedí na posteli ako hladný dravec. Lampy sú stlmené, dvere zamknuté. Predpokladám, že Maricelus Silla už nemá záujem o predstierané hodovanie.

Už si stihol rozopnúť košeľu, odhaliť hrud' a brucho. Vo voľných nohaviciach sa jasne črtá jeho túžba.

Odvrátim pohľad. „Ďakujem, že ste ma dnes večer pohostili, môj pane.“

„Pod' bližšie, Mila,“ povie.

Je to meno, ktorým sa často predstavujem. Meno kurtizány, ktorá prechádza mestom cestou do Tamneki. Maricelus sa domnieva, že na mňa náhodou narazil, keď odchádzal zo stretnutia lordov.

Neochotne prikývnem a pomaly k nemu pristúpim. V týchto šatách sa nemôžem veľmi hýbať. A predpokladám, že práve

o to ide – je to grófova pripomienka, že nemôžem utiecť. Na chvíľu si opäť zaželám jeho smrť, pre prípad, že by ma bohovia tentoraz vypočuli.

Maricelus sa usmeje a chytí ma, len čo som na dosah. Snažím sa nestriať, keď ma obchytáva. Zatvorím oči, akoby som cítila rozkoš, pretože hranie je jediná obrana, ktorú mám. V takýchto priesvitných šatách nemôžem ukryť zbrane. Nemám žiadnu silu. A nebesá vedia, že mi nik nepomôže, ak budem kričať. Pred komnatou síce stojí strážca, ale ten tam je len preto, aby chránil Maricela. Nie mňa. Musím nechať tohto šľachtica, aby si vzal, čo chce, ako to urobili dievčatá predou mnou.

Večera sa mi prevracia v žalúdku. Chce sa mi vracat'. Ale nemôžem.

Chytí ma za odhalený pás a hodí ma na posteľ. Pristanem na drahom perovom matraci, presne tam, kde ma chce mať. Z namaľovaným pier mi unikne vzduch. A potom na mňa vylezie. Údy mi znecitlivejú, tĺpnu mi, ako sa do nich vkráda strach, tak ako vždy v týchto chvíľach. Vzápätí pocítim na svojich ústach jeho. Ochutnáva ma, akoby som bola zrelé ovocie, zatiaľ čo mi vyhrnuje lem šiat.

Nehýbem sa a dovolím mu pokračovať. Boj robí z mužov len násilníkov. Sú zvyknutí na to, že svet sa podriaďuje ich túžbam. Zlomí vás, ak sa im nepodvolíte.

Takže nebojujem.

Nechám ho, aby ma pobožkal. Nezáleží na tom, že mu bozk neopätujem. Nikdy na tom nikomu z nich nezáleží. Vyzlečie si nohavice, jeho jazyk sa mi nedbalo zabára do úst, keď hučí od rozkoše.

„Vybral som si ten najsladší nektár,“ zamrmle. Náhle sa mu rozšíria oči. V tvári sa mu mihne strach, keď si zrazu spomenie, že aj šľachtici sú smrteľní.

Z úst mu unikajú len nechutné zvuky, pretože jazyk mu už začal opúchať. A vzápätí sa začne dusiť. Pokúša sa kričať, keď mu krvným obehom prúdi ungu jed. Poznám ten pocit – ako-by milión drobných rúk škrtilo každý váš sval. Ale jeho výkrik pripomína kňučanie. Očami prosí, hlasom šepká o pomoc. No zmiloval by sa nado mnou, keby som ho prosila ja? Kvet, ktorý tak pohotovo odtrhol?

Odvrátim pohľad. Už je pre mňa mŕtvy.

Padá na chrbát a lapá po dychu. Ungu spôsobuje nesmierne bolestivú a relatívne pomalú smrť. Spomínam si, ako som na tento jed videla zomrieť dve dievčatá. Aké boli ochrnuté. Spomínam si na dusivý pocit z mikrodávky, na stuhnutie končatín a prvotný strach z bezmocnosti, z uväznenia v umierajúcom tele. Nie je to môj oblúbený jed, ale gróf si vyžiadal, aby som ho dnes večer použila. Na opačnej strane navštívenky bolo napísané ungu.

Nakloním sa a zašepkám meno grófa Seoka, aby Maricelus vedel, koho si pohneval. Aby vedel, prečo zomiera. Vnímam to ako láskavosť. Vyriešim tak pre obeť poslednú záhadu.

Muž sa otriasa na posteli, ako sa zvíja, ale nemôže vstať. Údy mu zmeravejú. Čoskoro sa okrem žmurkania nebude môcť vôbec pohnúť. A potom príde skutočná bolesť. Videla som, ako sa mihla v očiach dievčat, ktoré zomreli na ungu. Nevýslovná agónia. Ich čeluste sa krivili, až kým sa im nevyklbili.

Keď sa Maricelus prestane hýbať, postavím sa a napravím si šaty. Môže trvať až hodinu, kým zomrie. Protijed by ho však už v tejto fáze nedokázal zachrániť. Prikryjem ho a zhasnem svetlo.

Maricelus Silla je už v podstate mŕtvy. Vražda číslo osemnásť pre grófa je dokonaná. Zajtra sa uvidím s Daysum. Budeme sa smiať a šiť a túlať sa po záhrade, akoby sme obe neboli väzenkýňami. Akoby sme boli dámy žijúce vo veľkolepej vile.

Opatrne zatvorím dvere a vezmem si plášť z háčika na stene, kam som si ho odložila.

„Skončil so mnou,“ vyhlásim.

Strážnik prikývne, pohľadom voľne blúdi po mojom tele, keď si obliekam plášť a nasadzujem kapucňu.

Vyjdem do noci. Len čo sa ocitnem na konci cesty k vile, roztrhnem si lem príšerných šiat a bežím ku koňovi, ktorého som predtým ukryla. Maricela s najväčšou pravdepodobnosťou nájdu až ráno, ale mohli by ho objaviť kedykoľvek a ja som už raz urobila chybu, že som sa zdržala na mieste činu prídlho. Trvalo mi niekoľko hodín, kým som si zašila rany a zmyla zo seba krv.

Odcvámam z mesta Use a v polovici cesty si vymením koňa. S novým tátošom prekonám zvyšok pobrežnej cesty do Gainu.

Keď prejdem popod vysoké mestské hradby, pocítim istú úľavu. Som doma, alebo aspoň pod ochranou grófa. Bývam v malom domčeku v tichej kvetinovej štvrti, ktorý vlastní. Na ulici a v mojich okenných košíkoch kvitnú ľalie a pivónie. Dvere mám natreté veselou tyrkysovou farbou, steny vybielené.

Zavediem koňa do stajne a vstúpim do svojho domčka. Len čo zamknem dvere, opriem sa o ne a vydýchnem si. Podarilo sa mi to. Bohovia nado mnou stáli ďalšiu noc.

Zapálím olejovú lampu, keďže ešte pár hodín bude tma. Okolo členkov sa mi obtrie Dot, moja pruhovaná mačka. Nakloním sa k nej a pohladkám ju. Jej hebká srst' a jemné mňaučanie mi pripomínajú, že som doma. Dot je jedno, čo v noci robím, koho život beriem. Jediné, čo chce, je poškrabať za ušami a z času na čas si pochutiť na makrele. Na revanš mi dáva pocit pokoja a zúfalo potrebnej spoločnosti. Kedysi som žila s ďalšími devätnástimi dievčínami. Spočiatku. Postupne však jedna po druhej umierali, až sme zostali len tri. A potom, v osemnástich, som sa presťahovala sem.

S dlhým povzdychom si zavesím plášť, strhnem zo seba zničené šaty a závoj a hodím ich do ohňa. Žeravé uhľíky prepália látku a tá rýchlo zmizne v plameni.

Vrhnem sa do postele, taká vyčerpaná, že takmer prehliadnem navštívenku na vankúši.

Strctnime sa, keď sa vrátiš.

Od hnevu zovriem ruky do pästí a nadávam až do pekelného kráľovstva. Čo odo mňa chce tentoraz? Čoskoro bude svať. Rozmýšľam, že hodím kartičku do ohňa a budem tvrdiť, že som si ju nevšimla, ale takú možnosť nemám. Grófa neradno ignorovať.

Oblečiem si ležérne nohavice a nahrubo pradenú košeľu, ktoré neznáša, a odcvámam na jeho panstvo. Väčšina šľachticov si nemôže dovoliť mať vily vnútri mestských hradieb, ale gróf je najbohatší muž v Gaine. Pravidlá preňho neplatia.

Podkovy môjho koňa klopajú po dláždenej ceste, ktorá vedie ku grófovej vile. Jeho opevnené panstvo stojí na kopci a je rozľahlé napriek preplnenému mestu.

Touto cestou chodím už tri roky, odkedy som preňho začala vraždiť. Seok sa počas cesty ďaleko za hranice ríše dozvedel o pannách, ktoré vraždia jedom, a rozhodol sa vytvoriť si vlastnú.

Nazval to školou pre nechcené dievčatá a za riaditeľku najal madam Iseul, ale v skutočnosti jej šéfoval gróf. Gróf, ktorý nás kúpil spolu s ďalšou hŕstkou detí a tie držal pod zámkom ako zábezpeku. Gróf, ktorý sa mračil na tie z nás, čo zomreli hrozivou smrťou, na ďalšiu stratenú investíciu, na ďalšie dievča, ktorého telo nevydržalo vzdorovať stále sa zvyšujúcim dávkam exotických jedov. To gróf jednému dievčaťu podrezal hrdlo, keď sa vzbúrilo. Gróf bol zodpovedný za smrť môjho milenca.

Madam Iseul sa len prizerala a zalamovala rukami, keď nás mučili a zabíjali. Nenávidela som ju za jej mlčanie a nečinnosť. Ako som však starla, uvedomila som si, že je rovnakou figúrkou ako ja.

Keď na madam Iseul myslím dnes, spomínam si, že k nám bola milá, hoci nemusela. Držala nás za ruky, keď sme sa trápili a trpeli. Učila nás, ako si poradiť, a dávala nám drobné pozornosti z vlastného platu v snahe urobiť náš život aspoň trochu znesiteľným. Keď svietilo slnko, učili sme sa na dvore.

Aj ja sa snažím držať sa dobra a láskavosti, keď môžem, a uvedomujem si, že ona robila to isté. Svet vás chytí a potiahne za vašu ľudskosť, pokúsi sa vás obnažiť, ale nakoniec sa sami rozhodnete, či sa udržíte alebo sa pustíte.

Vediem koňa k veľkolepým mahagónovým dverám vily z bieleho kameňa. Vedľa dverí sú dva výklenky, kde čakajú stráže s kušami. Skôr než stihnem zazvoniť, vyjde Irad v pyžame a s lampášom v ruke.

„O čo ide?“ opýta sa podráždene. Obvykle dokonalé šedivé vlasy mu trčia na všetky strany a košelu pyžama má zapnutú nakrivo. Irad je hlavou grófovej domácnosti, a preto si myslí, že je nado mnou, hoci neviem prečo. Gróf by ho pokojne mohol zajtra nahradiť, zatiaľ čo ja som takmer nenahraditeľná. Z jeho školy sme zostali len tri a Hana bola zavraždená v prvom roku. Sun-ye je jediná ďalšia jedovatá dievčina v celom Yusane.

„To mi povedzte vy. Bola som predvolaná,“ zosadnem z koňa. Ukážem mu navštívenku.

Prikývne, prikáže pážaťu, aby vzal môjho koňa, a zavedie ma dovnútra.

Gróf ma čaká v pracovni. Sedí za svojim obrovským stolom z tmavého dreva, na hodvábnom pyžame má oblečený župan. Drahé plynové lampy osvetľujú jeho pracovňu ako napoludnie

a ako vždy to tu vonia eukalyptom a kožou. Gróf je vzhľadom na túto neľudskú hodinu dokonale upravený.

Zastavím sa pred jeho stolom a zložím si ruky na prsiach.

„Sora,“ osloví ma, pozrie na mňa a vzápätí sa vráti k svojej práci. Stále podpisuje papiere alebo skúma knihy. Každá položka nepochybne predstavuje úbožiaka, ktorého vlastní. To je všetko, čím sme – riadky v účtovnej knihe.

„Už viete, že je to vybavené,“ poviem. „Prečo som tu?“

„Odpustím ti, ako sa so mnou rozprávaš, lebo som si istý, že si vyčerpaná. Sadni si.“

Gestom ukáže na stoličku a ja si poslušne sadnem. S hlasným výdychom dopadnem na čalúnené sedadlo.

„Môj pane?“ prehovorím cez zaťaté zuby.

Pobavene sa usmeje. Má hladké čelo a nos, ktorý, žiaľ, nikdy nebol zlomený. Spojí si prsty a prstene z ónyxu, opálu a zlata sa zalesknú v svetle.

„Toľko nenávisť voči človeku, ktorý ťa živí. A aj tvoju sestru. Povedz mi, Sora, chceš sa odo mňa oslobodiť?“

V duchu si povzdychnem. Položil otázku, takže musím odpovedať, aj keď je rečnícka. Také sú pravidlá. „Moju odpoveď už poznáte.“

Opäť sa usmeje. „Mám pre teba prácu.“

Zdvihnem obočie. Nepamätám si, že by si niekedy vyžiadal dve úmrtia tak rýchlo po sebe. A nikdy nie na druhý deň. Zvyčajne prejde aspoň mesiac, kým mi podsunie nové meno.

„Ďalšiu?“ zháčim sa.

Prikývne.

Čakám, ale nepodá mi kartičku s menom. Zmocní sa ma nepokoj a rozochvejem sa. Som rada, že mi hrubá košeľa zakrýva zimomriavky.

„Koho?“ opýtam sa.

„Kráľa Joona.“

Výbuchnem smiechom a pohodím hlavou dozadu. Gróf má však kamennú tvár. Nemôže to myslieť vážne, ale neviem, prečo by žartoval o zrade.

Usmejem sa. „Chcete, aby som zabila kráľa Yusanu?“

„Áno.“

Opriem sa a prekrížim si nohy. „Viete, že by vás už iba za tento rozhovor mohli zavrieť, však?“

Premýšľam o tom. Predstavujem si, ako idem za vojakmi rozmiestnenými na hradbách Gainu a vravím im o grófovom sprisahaní s cieľom skoncovať s kráľom. Myslím na radosť, ktorú by som pocítila, keby som videla Seoka v reťaziach, odvráteného na mučenie a popravu.

„Ach áno, ale vieš, že tvoje a sestrine dlhy by po mojej smrti alebo zmiznutí pripadli lordovi Sterlingovi,“ povie. „Daysum má osemnásť a je pekná. Bola by skvelým doplnkom ktoréhokoľvek z jeho nevestincov.“

Postavím sa tak rýchlo, až sa stolička prevrhne dozadu. „Ešte raz o tom prehovoríte a viac neuvidíte východ slnka.“

Lord Sterling je grófov brat a skutočne odporný človek.

Zagánim naňho a chytím sa rohu stola. Je to sľub a prísľub. Rovnako som si sľúbila, že skôr než sa stretnem s Bohom pekiel, uvidím Seoka dusiť sa jedom.

Gróf sa neohrozene rozvalí v koženom kresle. „Vieš, Sora, za iných okolností by som ťa urobil grófkou. Sme si nesmierne podobní.“

„Mám sa povracat?“ odplujem si. Viem, že sa pohybujem po tenkom ľade, grófova tolerancia odvrávania má svoje hranice, ale zabitím Maricela som si musela získať trochu dobrej vôle, nehovoriac o tom, že tento plán je absurdný. „Odpoveď znie nie. Nemôžem zabiť božského kráľa. Netuším, prečo na to mrháte hodinami, počas ktorých by som mala spať.“

Gróf pokrúti hlavou. „On nie je boh. Je iba človek.“

Vyvalím naňho oči. Aj toto tvrdenie je rúhanie. Celý Yusan verí, že kráľ Joon je božský vládca. Jeho pokrvná línia vládne Yusanu už tisíc rokov – blíži sa oslava tisícročia. A dobre viem, že niektorí ľudia sú nedotknuteľní. Na jedného sa práve pozerám.

„Ak sa niekto dokáže dostať k mužovi, si to ty,“ pokračuje gróf a zašklabí sa.

„Pokusu o kráľovraždu vravím nie,“ trvám na svojom.

„Ak to urobíš, všetky tvoje dlhy budú vyrovnané.“

Čože? Zažmurkám naňho, neschopná vydať zo seba slovo. Srdce mi poskočí a ja stále krútim hlavou. Povedal niečo nemožné. Určite som mu zle rozumela – alebo som zle počula, keďže na ľavej strane mám oslabený sluch.

„Vymysli, ako zavraždiť kráľa, a ty a tvoja sestra ste voľné,“ povie. „Vaše dlhy budú vymazané z mojich kníh. Vezmeš Daysum a môžete pokračovať vo vašich životoch, kdekoľvek sa vám zachce.“

Opakovane krútim hlavou a srdce mi v hrudi búši tak silno, až sa zakolíšem. Zvonenie v mojom uchu, ktoré prichádza a odchádza, je ohlušujúce. Je to... nie je to možné. Nie je možné, aby som zavraždila kráľa, a nie je možné ani to, že mi gróf ponúka našu slobodu. Ani raz sa o tejto možnosti nezmenil. A napriek všetkému, čo na ňom nenávidím, viem, že gróf je muž, ktorý drží slovo. Nikdy sa plano nevyhráza ani nesľubuje nič, čo nemá v úmysle dotiahnuť do konca.

Túto dohodu myslí vážne. Ale prečo?

V takom prípade by mu zostala už len jediná panna, ktorá trávi ľudí: Sun-ye. Najmenej milión zlatých munov minutých na jeho akadémiu travičov a to všetko len pre jedinú vrahyňu? Taký obchod nedáva zmysel a on je predovšetkým obchodník.

Stojím na mieste, úplne zmätená. Zdvihne zo stola list papiera a ukáže mi podpísaný dodatok k našej dohode – po

smrti kráľa Daysum a ja grófovi nebudeme nič dlhovať. Naše poddanstvo sa skončí. Vidím, že dodatok bol podaný na magistráte. Samozrejme, magistrát sa domnieval, že ide o spôsob, ako ohraničiť čas našej nútenej práce, a nie o zmluvu o zabití kráľa. Všetky dohody sa uzatvárajú a vymáhajú v mene kráľa Joona.

Prejdem rukou po úradnej pečati Yusanu – hadie šupiny sú pod prstami hrboľaté. „Čo z toho budete mať?“

„Ach, Sora. Vieš, že sa nemáš pýtať na svoje ciele.“

Vstane a jeho ruka ku mne vyletí tak rýchlo, že nemám čas sa uhnúť. Gróf ma udrie chrbtom dlane do tváre. Vyvedená z rovnováhy padnem na stôl, tvrdé drevo mi vyrazí dych z hrude. Líce ma štipe a na oku mi navrie hrča, ale nezostane mi tam modrina. Takto gróf udiera – chladne a vypočítavo. Potom si sadne, akoby sa to nikdy nestalo.

Vystriem sa a zovriem stôl, pričom si želim, aby to bol jeho krk. Keby som mala dlhšie nechty, zanechala by som na ňom škrabance. Čakám, kým prestanem vidieť hviezdy a opadne strach, a vydýchnem si, aby ma prešlo nutkanie opätovať mu túto láskavosť. Nech už urobím grófovi čokoľvek, čo by sa mu nepáčilo, vypomstí sa to iba Daysum. To viem až príliš dobre.

Zahľadím sa mu priamo do očí. „A ak pri tom zomriem, čo sa stane s Daysum?“

Pokrčí plecami. „Pokusy sú mi nanič. Ak zahynieš a Joon zomrie, bude voľná. Ak prežije a ty zomrieš, nebude mať kto splatiť jej dlh. Asi by ho musela splácať sama. Po klientoch.“

Na grófovom stole leží otvárač na listy. Premýšľam o tom, že ho ním bodnem do hrude a pritlačím svoje pery na jeho. Ešte som nemala čas zotrieť si otrávený rúž a na ústach mi zostalo dosť jedu na to, aby zabil dvoch mužov. Seok by pocítil len zlo-mok bolesti, ktorú som znášala ja, a azda aj štipku zármutku. Ale Daysum je podľa našej dohody v bezpečí a ja som videla,

ako po nás túži lord Sterling. Viem, že najprv okúsi každé svoje dievča. Mňa by sa neodvážil dotknúť, pretože si nikto nemôže byť istý, či moje telo nie je v tejto chvíli samo osebe jedom. No Daysum by ochutnal s radosťou dvakrát. To nemôžem dopustiť. Nemôžem.

„Dúfam, že zomriete pomalou a bolestivou smrťou,“ preceďím cez zaťaté zuby a zagánim na grófa.

„Choď si oddýchnuť. Daysum ťa bude očakávať o tretej.“

„Ako povie.“ Ukloním sa a otočím sa na odchod.

„Ešte jedna vec,“ zastaví ma.

Napnú sa mi plecيا. Ešte neskončil. Samozrejme, že ešte neskončil.

„Tiyung ťa bude sprevádzať do Tamneki,“ povie. „Odcestujete pozajtra.“

Zakloním hlavu, očami zablúdím ku kazetovému stropu a v duchu sa modlím. Tiyung je grófov syn. Jeho jediný dedič. Rovnako krutý ako jeho otec, ale neužitočný, takže možno najhorší človek v troch ríšach. Jediný dôvod, prečo hovorím „možno“, je, že som nikdy nebola v Khitane ani v ostrovnom štáte Wei.

„Nebolo by jednoduchšie ma proste zabiť?“ opýtam sa.

Gróf pokrčí pleciami: „Bolo by to jednoduchšie, ale si môj najcennejší majetok. Tiyung ponesie našu dohodu, a ak sa ti to podarí, spáli ju. A potom sa vráti do Gainu, aby prepustil tvoju sestru.“

Inými slovami, mohla by som zavraždiť jeho syna a sama spáliť našu dohodu, ale musela by som sa vzdať Daysuminho života. To by znamenalo nikdy nemyslieť na to, že ju každodenne znásilňujú v nevestincoch. Nikdy sa neobávať, čo sa s ňou stalo. A on dobre vie, že by som radšej zomrela. Gróf si dá vždy záležať, aby som z nášho obchodu mala čo získať alebo pri ňom, naopak, o všetko prišla.

„Uspej, Sora. Celý Yusan, ale najmä ty a tvoja sestra z toho budete mať prospech,“ vyhlási.

Keď dopovie posledné slovo, vyjde zo svojej pracovne a nechá ma uvažovať, ako sa v jeho účtovných knihách život dvoch dievčat rovná smrti božského kráľa.

ŠIESTA KAPITOLA

EUYN

MESTO OUTTON, FALLOW

„Vaša kráľovská výsosť,“ povie Mikail a s mávnutím sa ukloní v špinavých stajniach. Zápach konského hnoja ma takmer zrazí na kolená rovnako ako to, že ho opäť vidím.

Vyzerá takisto ako pred tromi rokmi – vysoký a svalnatý, s hlbokými jamkami v lícach. Má na sebe svetlohnedé jazdecké nohavice a modrú košeľu príliš kvalitnú na Fallow, nehovoriac o drahom otrávenom meči v pošve na boku. Mikail vyčnieva ako vodopád v púšti, ale civie naňho menej ľudí, pretože sa nesnaží splynúť s davom. Nikdy sa o to nesnaží.

Tvár má oholenú nahladko ako vždy, pery plné a pleť krásne tmavohnedú. Gaštanové vlasy má dlhé tak akurát, aby nepôsobili vojensky. Mierne zvlnené pramene má dokonale rozstrapatené. V týchto ohľadoch je úplne rovnaký.

Ale je na ňom niečo iné, ostrejšie. Pohľad v jeho tmavých modrozelených očiach. Prepadnuté líčne kosti a drsná čeľusť. Pôsobí divokejšie ako predtým a želim si, aby som mohol povedať, že ho to robí menej žiadúcim.

Prehltnem a potichu pripustím, že je to presne naopak.

„Meškáš,“ dodá a v ruke otáča červenú obálku. „Myslel som si, že ti budem musieť nechať druhý odkaz.“ Vloží si kartičku do vrečka.

Zastavím sa v tieni stajne, asi dva metre od neho. Akoby mi tá vzdialenosť mohla priniesť nejaké bezpečie.

„Vedel som, že môj brat pošle vraha,“ zamrmlam. „Lichotí mi, že poslal svojho najlepšieho.“

Muža, ktorý by mi dokázal jediným pohľadom vyrvať srdce z tela. Je to rovnako pôsobivé ako kruté – presne tak Joon pracuje.

Mikail na mňa zacmuká. „No tak, Euyn. Dobre vieš, že celý v čiernom by som vyzeral hrozne.“

Usmeje sa a ja si spomeniem na ten chlapčenský úškrn. Ten, ktorý na mňa prvý raz vrhol, keď sme ako nepremožiteľní tínedžeri prechádzali výcvikom v zbrojení. Ten, ktorý mi venoval, keď sa naše ruky náhodne dotkli počas vystúpenia orchestra v kráľovskom sade. Ten, keď si ľahol na môj vankúš, prázdny, a predsa spokojný, rovnako ako ja. Ten, ktorý sa predtým mnou blysol tesne predtým, ako môj brat vyniesol rozsudok smrti.

„Nech už to máme za sebou,“ poviem.

Obzriem sa, či sa ku mne nepribližujú vojaci, ale Mikail je sám. Na chvíľu ma to prekvapí, ale vzápätí si spomeniem, že Mikail nepotrebuje posily. V celom Yusane – vlastne i v Khitane – niet skúsenejšieho zabijaka. Nie je však skutočný zabijak – to je hodnosť mužov hlboko pod ním. Je kráľovský šéf špionáže.

Som zvedavý, ako ma zabije, čo použije a či mi preukáže láskavosť rýchlej a čistej smrti. Ale namiesto toho na mňa len hľadí, na plných perách mu hrá pobavený úsmev.

„Vedel som, že to zvládneš,“ poznamená. „Prežil si toho viac, než si si kedy pripisoval. Tá brada ti pristane.“

Opäť ten úsmev. Akoby sme viedli nezáväzný rozhovor a on nestál v nenárokovanom, bezprávnom Fallowe a nerozprával

sa s mŕtvym mužom. A napriek všetkému, čo sa stalo, a všetkému, čo viem, na mňa stále pôsobí. Napriek tomu, že je jedným z dôvodov, prečo ma pochovali zaživa v púšti, chcem ísť k nemu. No Mikail mi vždy vedel preniknúť pod kožu. Dokáže si omotať okolo prsta všetkých. Kdekoľvek. Špionáž pre trón si za každých okolností vyžaduje šokujúce množstvo vražd.

„Prišiel si až sem, aby si mi pochválil tvár?“ opýtam sa podráždene. Strávil som šesť hodín terorizovaný jeho odkazom. Srdce mi búši o rebrá a možno sa znemožním tým, že v tejto odpornej tajni omdliem. Prečo ma trápi? Možno mu Joon povedal, aby moju agóniu čo najviac predĺžil.

„Robím si príliš veľké nádeje, keď dúfam, že tu bude slušná čajovňa?“ odpovie mi Mikail otázkou a poobzerá sa.

„Čo myslíš?“ Prekrížim si ruky na hrudi, z tela mi sála pot a frustrácia.

„Myslím si, že si rovnako popudlivý ako predtým, než si odišiel z paláca,“ odvetí.

„Myslíš predtým, ako ma odsúdili na smrť?“

Pokrčí plecami. „To je to isté.“

Nahlas sa nadýchnem. Sme síce v tieni, ale na tento rozhovor je tak či onak príliš horúco. Hoci predpokladám, že by pôsobil neskutočne kdekoľvek. Už toľkokrát som sníval o tom, že opäť uvidím Mikaila, ale v mojich predstavách sa žiadne stretnutie neodohrávalo takto. Myslel som si, že sa k sebe rozbehneme a vrúcne sa pobožkáme a objímeme, že mu po lícach budú tiecť slzy, keď ma nájde živého. Nepredstavoval som si, že si budeme hovoriť voloviny v tajni a ja budem presvedčený, že sa ma chystá bodnúť.

„Mohli by sme ísť do tvojej izby v hostinci,“ navrhne. Zdvihnem obočie. Buď sa chce porozprávať v súkromí, alebo ma diskrétno zavraždiť. Nie som si istý, čo z toho má v úmysle,

a, pravdupovediac, mohlo by to byť oboje. V konečnom dôsledku je však zrejme lepšie zomrieť v hostinci ako v starej zaprášenej stajni, takže súhlasne prikývnm.

Kráčame do hostinca, Mikail v miernom závese za mnou, a outtonské trhovisko zrazu vyzerá úplne inak ako pred chvíľou. Vône sú ostrejšie, farby živšie. Vzduch je horúci, ale čistý, a táranie kupujúcich znie ako hudba. Mŕtvy človek si totiž vychutnáva každý posledný pohľad, každý posledný nádych. Viem to už z čias, keď ma vyhnali z paláca Qali.

S každým krokom sa pripravujem na smrť. Obzerám sa ponad plece. Som si istý, že čoskoro pocítim, ako mi chrptom prechádza otrávená čepeľ, hoci viem, že to nie je Mikailov štýl. Samozrejme, že by bez rozmýšľania kohokoľvek bodol do chrbta, ale verejne by zabil, len keby nemal inú možnosť.

Vždy však má na výber.

Po chvíli zastanem priamo pred hostincom. Moje končatiny odmietajú spolupracovať, pretože sa ozve tá istá tvrdohlavá nechuť zomrieť. Snažím sa vymyslieť spôsob, ako sa z toho vyvliecť. Dole je vstupná hala – staré pohovky pri kozube, ktorý je cez deň čisto dekoratívny a v chladných púštnych nociach zúfalo potrebný. Je tam dosť súkromia na rozhovor a možno by niekto zasiahol, keby sa mi pokúsil podrezať hrdlo.

„Ktorá izba?“ opýta sa Mikail, hoci to už vie – na úsvite mi predsa nechal pred dverami navštívenku. Chce mi tým dať najavo, že vo vstupnej hale to nepôjde.

Zvláštne však je, že som nespoznal rukopis na kartičke. A jeho škrabopis by som spoznal za každých okolností. Čakával som pri okne na poslov, ktorí prinášali jeho zašifrované listy. Pritiskal som si ich k hrudi tak, ako som to nemohol urobiť s ním, pretože bol niekde na vidieku, v Khitane alebo vo Wei, kde špehoval pre môjho brata. Bol špiónom od svojich šestnástich rokov, čo je nelegálne, ale čo je pre špióna vlastne legálne?

Napriek tomu bol text na kartičke napísaný stiesnenými, malými písmenami. Takže odkaz zaňho napísal niekto iný, ale kto? Prečo?

Mikail na mňa čaká, a tak neochotne vojdem dovnútra a po vŕzgajúcich drevených schodoch sa vydám do svojej izby. Nohy mám ako z olova, protestujú proti chôdzi k šibenici. Snažím sa utíšiť nervy vedomím, že keby ma chcel zabiť, už by to urobil. Musí chcieť niečo iné alebo čosi navyše k odmene za moju hlavu. Neviem čo, ale pochybujem, že pôjde o láskyplný rozhovor v posteli, aký si predstavujem.

Vpred ma ženie len chorobná zvedavosť. Teda ona a túžba zomrieť v súkromí.

Dostaneme sa k mojej rohovej izbe a ja odomknem západku.

Mikail je príliš blízko a mne sa z toho zježia chlčky na krku. Nedokážem prísť na to, či chcem, aby sa posunul bližšie alebo ďalej.

„Nezabudni na pascu nad dverami,“ pripomenie mi.

Pozriem naňho úkosom, hoci by som nemal. To Mikail ma naučil tieto triky. Všetky praktické vedomosti, ktoré ma posledné roky udržiavali pri živote, pochádzajú od neho. Ako princ som si nerobil starosti s kladením pascí na čokoľvek okrem koristi.

Natiahnem sa a posuniem hrot. Inak by nám palcát vletel do hlavy, hneď ako by sme vstúpili dovnútra.

Mikail ma nasleduje do malej miestnosti a ja si spomeniem na to, ako sme boli naposledy sami. Na sladkobôľny posledný deň môjho života v paláci. Ako sme sa smiali, keď sme v mojej spálni pili sladké víno, ako sme po jedinom hlte odhadzovali pochúťky, ako sme sa potili v hodvábných obliečkach, kým sme neboli obaja vyčerpaní. Bolo to tesne pred ránom, keď ma zobudila kráľovská stráž a predviedla pred trón.

Potom si pamätám, ako som sa prechádzal v idleskej väznici, v žalári pod jazerom Idle, a čakal, kým ma Mikail zachráni alebo mi aspoň povie posledné zbohom. Nikdy neprišiel. A následne som bol ako zviera prevázaný niekoľko dní, kým som sa dostal do Fallowu. Trvalo to tri dvojtýždňové intervaly.

Stráže mali vykopanú dieru v piesku, keď ma pustili von.

Mikail zatvorí a zamkne dvere mojej izby. Zastaneme príliš blízko seba. Cítim teplo sálajúce mu z hrude. Jeho kolínska mi naplní nos. Dusí ma tri roky neuspokojená túžba. Chcem ho chytiť a pritiahnuť si ho k sebe, aby som ho objal a uistil sa, že je skutočný. Takmer som sa zbláznil z toho, ako som po ňom túžil, ako som si ho tu predstavoval. V snoch som cítil jeho ľahký, no pevný dotyk na svojich stehnách. Ale urobím krok späť – pretože by tu vôbec nemal byť. A nenávidím svoje telo za to, že po ňom stále túži.

„Takže si cestoval do Fallowu len kvôli tomuto stretnutiu?“ opýtam sa.

Pomaly sa usmeje, keď sa usalaší vo vzorovanom kresle. Dve kreslá a malý stolík sa k sebe nehodia. Mikail si však uvoľnene prekríži dlhé nohy, akoby sme boli v jeho pracovni v Sieni špiónov. „Čakal som na vhodnú príležitosť.“

Spôsob, akým to hovorí, ma prinúti si čosi uvedomiť. Prevráti sa mi žalúdok. „Ako dlho vieš, že som prežil?“

„Asi tri roky.“ Hovorí to nenútene. Akoby ma to neobralo o pomyselné bezpečie, akoby sa mi miestnosť nenaklonila pod nohami.

Celý čas o mne vedel. Že som sa vďaka prozreteľnosti bohov dostal zo stredu púšte Amrock. Piesková búrka udrela hodinu potom, ako ma pochovali až po krk a nechali zomrieť. Vietor tak posunul dunu, až som si dokázal uvoľniť telo, a potom som sa potácal búrkou, kým som sa nezrútil. Našťastie som sa dostal

až na okraj oázy. A tam ma zachránila karavána kočovníkov, ktorá ma vzala na východ do Outtonu. Prežil som iba vďaka ich добрôte.

Stiahne sa mi hrud' a hlavou sa mi preháňa milión otázok, pričom v tele mi pulzuje rovnaké množstvo pocitov. Som ohromený, rozhorčený a zdrvený, že sa o mňa za posledné tri roky nezaujímal natoľko, aby ma kontaktoval, a zároveň plný nádeje, pretože je tu teraz.

Zrazu si pomyslím, že moje meno bolo možno očistené. Možno je tu, aby mi povedal, že som v paláci opäť vítaný. Bublú vo mne vzrušenie a nádej, ale vzápätí opadnú, lebo tým by predsa začal. Nie, je tu z nejakého iného dôvodu. Chce sa mi smiať. Chcem kričať. Chcem ho ešte raz pobožkať. V skratke: som zmätený.

„Si skôr Euyň ako Donal. Dokonca aj s tou bradou,“ dodá a opráší prach z nohavíc.

Zabudnite na to, čo som povedal. Nenávidím ho.

Pri začutí svojho pravého mena zmeraviem a sťažka prehltne. „Vie to môj brat?“

Nadvihne obočie. „Myslíš si, že by si bol nažive, keby to vedel?“

To nie je odpoveď. Mikail je expert na neodpovede, ktoré znejú úprimne. Ale aj keď som ho nevidel tri roky, poznal som ho šesť rokov, než zdokonalil všetky tieto nástroje. Predtým, ako z úprimnosti urobil zbraň, otrávený meč, ktorý sa má používať čo najšetrnejšie.

„Povedal si mu to?“ spýtam sa.

Usmeje sa. „Nie.“

Prezerám si jeho tvár a on mierne nadvihne obočie. Hovorí pravdu.

Nakoniec sa posadím do kresla, viac-menej presvedčený, že ma neprišiel zabiť. Aspoň nie teraz.

„Prečo si tu?“ opýtam sa. „A kde podľa Joonu si?“

„Na stole dávno stratenému amuletu Pána drakov,“ odvetí Mikail a mávne rukou. „Ako som povedal, mám pre teba návrh. Ponuku.“

Prizmúrim oči. „Prečo tá lešť? Mohol si sa mi ukázať a porozprávať sa so mnou.“

Nadýchne sa. „Potreboval som vedieť, že si dosť zúfalý na to, aby si zvážil moju ponuku. Akúkoľvek ponuku.“

Nepohodlne sa zahniezdim. „Čo presne mám zvážiť?“

Nakloní sa dopredu. „Potrebujem tvoju pomoc.“

„S čím?“

„S vraždou tvojho brata.“

Na miestnosť sa ako ťažká deka znesie ticho. Vznáša sa nad nami. Zakrýva nás. Udusí rozhovor. Mikail si ma ležérne obzerá a čaká na moju odpoveď.

„To nemyslíš vážne,“ poviem napokon.

„Myslím.“

Zasmejem sa.

„Je to možné,“ pokračuje a uprie na mňa prenikavý pohľad modrozelených očí. „Nikto nepozná tvojho brata tak ako ty a ja.“

Vystriem ruky, vyvažujúc tieto nemožné váhy. „Napadá mi pár prekážok, napríklad...“

Prvý a hlavný problém je, že Joon nie je známy ako božský kráľ len tak pre nič, za nič. Nie je síce boh, ale mohol by ním byť, keďže má korunu Yusanu. Koruna je relikvia Pána drakov a jej nositeľ je vďaka nej nesmrteľný.

Ďalšia vec je, že sedieť tu a dokonca rozprávať sa o tom je sprisahanie o pokuse o kráľovraždu a bratovraždu, pričom oboje môj brat odsudzuje. Každý z týchto prečinov sa trestá verejnou smrťou zvanou lingchi, počas ktorej vás rozsekajú na sto častí.

Pridajte k tomu odmenu za moju osobu – živú či mŕtvu – a že sme vo Fallowe, viac ako mesiac cesty od hlavného mesta Tamneki, a napokon, že Joon žije v paláci Qali uprostred jazera Idle. Je to najbezpečnejšie miesto v celom Yusane, možno druhé po idleskej väznici. Ťažko povedať.

To všetko nie je recept na úspech, ako vysvetlím Mikailovi.

Čakám, že sa usmeje alebo vyriekne nejaký vtip, ale on na mňa iba civie a posunie sa v kresle dopredu. Bohovia na nebesiach. Naozaj sem prišiel kvôli tomuto – aby zosnoval plán na zabitie môjho brata.

„Keď Joon zomrie, budeš jediným dedičom yusanského trónu,“ pripomenie mi. „Stal by si sa kráľom. Pomôž mi a koruna bude tvoja.“

Koruna. Trón. Je to rovnako lákavé ako nemožné.

Odo mňa ako najmladšieho syna starého kráľa sa nikdy neočakávalo, že budem vládnuť Yusanu. Nie naozaj. Ale náš prostredný brat, princ Omin, pred časom zomrel a Joon nemá deti, keďže Naerium zomrela pred rokmi, takže Mikail má pravdu. Som posledný dedič.

Ale získať korunu je iná vec.

Kráľ Yusanu si korunu neskladá, ani keď ide spať. Jeden zo starých kráľov totiž zistil na vlastnej koži, akou obrovskou chybou bolo sňať si ju, keď ho počas vojnového ťaženia v Khitane v spánku prebodol vlastný syn. Joon si korunu sníma len na kratučkú chvíľu, keď si kúpe hlavu, avšak tento moment sa nedá nikdy predvídať a okrem toho je v tom čase vždy sám.

Navyše prečo Mikail navrhuje zabiť kráľa? Celý život bol verný mojej rodine. Vernejší môjmu bratovi než mne. Koniec koncov, práve jeho dohoda s Joonom spečatila môj osud v trónnej sále.

„A čo z toho budeš mať ty?“ chcem vedieť.

Mikail odvráti pohľad a uprie ho kamsi do neznáma. „Niečo, po čom som vždy túžil.“

Zakloním sa. Nechce, aby som to vedel, a prosbami, dohováraním ani mučením z Mikaila informácie nedostanem, ak sa rozhodol nič neprezradiť. Túto vlastnosť hľadajú u budúcich špiónov a v hojnosti ju našli u chlapca, ktorého otec denne bil, často bezdôvodne. Keď som sa ho opýtal na jeho jazvy, povedal len: „Moja rodina.“ Zvyšok som si musel zistiť sám.

„A komu by som vďačil za svoj trón?“ spýtam sa.

Mikail sa pomaly usmeje, tak ako vždy, keď poviem niečo múdre. Tvárim sa, akoby to so mnou nič nerobilo. Predstieram, že sa mi nepáči, keď ho rozosmievam.

„Kráľovnej Khitanu,“ odvetí.

A to ma zaskočí. Už je to nejaký čas, čo som o svojej sestre počul naposledy.

SIEDMA KAPITOLA

AERI

MESTO UMBRIA, YUSAN

V Umbrii je veľmi chladno. Toto mesto nie je oveľa severnejšie ako moje rodné mesto Pjong, ale akosi je tu nepomerne chladnejšie. A ja zimu neznášam.

Preto sa práve prechádzam pred kozubom vo svojej izbe v hostinci Čierna čižma. Šľahajú v ňom plamene, ale ja jednoducho nedokážem dostať teplo do prstov na rukách a nohách. Rozmýšľam, že podídem bližšie, ale v takom prípade sa mi zapália rukávy šiat. A mne sa tieto šaty páčia. Páčia sa mi všetky moje parádne šaty, ale nie sú dosť hrubé na to, aby som v nich vydržala v Umbrii – sú síce štýlové, ale nie praktické. Alebo možno sú tieto modré šaty dostatočne teplé a ja som len nervózna.

Áno, určite som nervózna.

Kde je?

Možno nedostal navštívenku. Zrejme by som ho mala ísť hľadať.

Nie. Musím byť trpezlivá. Bohužiaľ, trpezlivosť naozaj nie je moja parketa. Takže sa vrátim k nervóznemu prechádzaniu sa hore-dolu.

Je takmer polnoc, keď mi konečne niekto zaklope na dvere. Hoci na to čakám už dve hodiny, nadskočím od úľaku. Čo

je hlúpe. Daj sa dokopy, Aeri. Samozrejme, že Royo našiel kartičku, ktorú som mu podstrčila – o to mi predsa celý čas šlo.

Upravím si vlasy pri pohľade do zrkadla a premýšľam, aký bude. Vzápätí trochu zaváham, bojím sa rozhovoru so silákom, ale keď som ho predtým videla, zdal sa mi v poriadku. A práve preto som tu – aby som sa porozprávala so zabijakom.

Trochu v eufórii a veľmi nervózne otvorím dvere a zamračím sa. Nie je to on – stojí tam asi dvanásťročný chlapec.

„Áno?“ spýtam sa.

Natiahne krk, aby na mňa pozrel. „Ach, ehm, prepáče, slečna. Hostinský hovorí, že vás chce vidieť nejaký muž. Čaká vo vstupnej hale.“

„Ďakujem.“

Chlapec zostáva stáť oproti mne. Jasné. Chce prepitné. V duchu sa plesknem po čele, že som zabudla, schmatnem zamatovú peňaženku a podám mu strieborný mun. Je to príliš veľké prepitné, ale nechce sa mi prehrabávať peňaženku a hľadať bronzové mince. Koniec koncov, aký je v tom rozdiel?

Chlapecova pehavá tvár sa rozjasní širokým úškrnom a vzápätí sa rozbehne preč. Zostane za ním iba kúdol prachu, keď mi napadne, že som mu mala povedať, aby dotyčnému odkázal, že hneď prídem. Nie, nie hneď. O chvíľu. Áno, to by znelo lepšie.

Čo už.

Zhlboka sa nadýchnem a uvedomím si, že sa hrbím. Otec neznáša, keď sa hrbím. Narovnáam sa a spustím plecيا dozadu. Tak je to lepšie – zrazu som vysoká a kráľovská, dôstojná. Teraz vyzerám ako dáma. S lákavou ponukou pre veľmi nebezpečného muža. Ak bude súhlasiť, môže mi to zmeniť život. Táto práca

môže všetko napraviť, vďaka nej konečne získam otcovo uznanie. Už žiadne krádeže, aby som sa uživila. Už žiadny osamelý život. Už žiadne mrznutie na ulici.

Presne tak. Dokážem to. Bez problémov.

Schádzam po schodoch, a keď ho uvidím, prudko zastanem. V krčme U naliateho hrdloreza som naňho nemala dobrý výhľad, zatiaľ čo teraz priamo civiem na veľmi svalnatého muža, stojaceho vo vstupnej hale. Royo podľa mňa nie je tradične príťažlivý. Keby som zavrela oči a pomyslela na pekného muža, nepredstavila by som si jeho. Ale je oveľa príťažlivejší, ako som sa pôvodne domnievala. Vlasý má len o niečo dlhšie ako vyholené, bradu tvrdú a hranatú a tvár zjazvenú. Je ako bojovník, ktorému chýba bojisko.

Ale nielen to.

Royo má cez ruku prehodený kabátec a v ruke drží drobnú postavičku. Všetko na ňom vyvoláva dojem, že sa chystá rozbiť toho malého keramického vtáčika. On ho však drží opatrne, jemne, s úžasom v očiach. Niečo na ňom je absolútne očarujúce.

On je ten pravý – ten, ktorého potrebujem.

Už som takmer na poslednom schode, keď na mňa pozrie. Oči farby medu má trochu ďaleko od seba. Rýchlo si prezrie moje modré šaty a ja sa pristihnem, že zadržiam dych.

Neusmeje sa.

Ja áno. Táto chvíľa je príliš napätá. A moja mama hovorievala, že dobrý úsmev dokáže prelomiť ľad Severného mora.

„Zdravím, Royo,“ zamávam mu.

Zamračí sa.

Odkášlem si. Skvelé. Znela som príliš nedočkavo, v dôsledku čoho je celá situácia ešte čudnejšia. „Ďakujem, že ste sa so mnou stretli.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pět zlomených čepelí .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.